

In één klap

Auteur: Johanna van Caspel

Voorwoord

Beste lezer,

In deze tijd zijn veel mensen bezig met allerlei dingen die er niet toe doen, we maken ons druk om van alles en nog wat maar zien niet wat er echt om ons heen gebeurt. De hoofdpersonen in dit boek, Vincent en Naomi leiden eerst ook zo'n leven.

Totdat ze letterlijk stil gezet werden op hun levensweg. Ze konden niet meer zo doorgaan. Door hun waargebeurde verhaal te vertellen willen ze jouw als lezer bewust maken,

Dat niet alles in dit leven vanzelfsprekend is, dat we niet zomaar door kunnen leven zonder enige inhoud aan ons leven te geven. Dat soms alles in één klap veranderd kan zijn.

Van tijd tot tijd moeten we stil staan bij de echte dingen in het leven.

De namen in dit boek zijn om privacy redenen gefingeerd.

In één klap

Johanna van Caspel

Schrijver: Johanna van Caspel

Coverontwerp: Eigen foto

ISBN:

© <naam schrijver>

1 <Hoofdstuk 1>

Hoofdstuk 1

Ik zat in groep 3 van de basisschool toen ik voor het eerst gepest werd. Ze schelden mij uit omdat ik dik was, er onverzorgd bij liep en een verlegen meisje was waardoor ik een makkelijk doelwit was. Ik kwam elke dag thuis met verhalen over het pesten en probeerde dit te vertellen aan mijn ouders en broertjes en zusjes, ik zeg bewust probeerde want het was bij ons thuis altijd een flink lawaai met 7 kinderen waardoor het vaak moeilijk was om echt je verhaal te doen. Mijn ouders hoorden wel wat ik zei maar ik werd niet echt geholpen, ik kreeg bijvoorbeeld adviezen als: 'sla dan op z'n smoel' of, scheld terug, niet echt adviezen waar je iets mee kan als kind zijnde, en daarbij als ik die adviezen opvolgde kreeg ik vaak op mijn kop in plaats van de pesters. Het heeft alles bij elkaar zo'n 3 jaar geduurd voordat er eindelijk iets werd gedaan. Al was het toen eigenlijk al te laat, ik was al beschadigd, en wel zo erg dat ik, zo merkte ik later een muur om me heen had gebouwd.

Het pesten werd uit eindelijk opgelost doordat mijn moeder naar de directeur stapte omdat ze het zat was dat ik elke keer met die verhalen thuis kwam. De pesters moesten op het matje komen bij de directeur en werden ondervraagd. Hun 'excuus' was dat ze problemen thuis hadden...een excuus waar ik, als ik er aan terug denk, nog altijd kwaad om kan worden, lekker makkelijk: je hebt

problemen thuis? Nou ja dan pest je toch je klasgenootje?!

Inmiddels had de hele klas ervan gehoord, zij wisten dat nog niet want het gebeurde altijd buiten de klas. Toen waren er vier andere klasgenoten die het voor me opnamen en de hele klas opriepen om mij niet meer te pesten! Dat was heel aardig maar helaas was het kwaad al geschied, de pesters pesten mij niet meer zelf rechtstreeks maar zetten nu hun kleine neefjes tegen mij op, ik was ongeveer 10 of 11 en die jochies waren 6 of 7 je zou denken daar kan je wel tegen op, op die leeftijd, maar ik kon het niet, ik was al zo beschadigd van binnen dat ik zelfs daar niet tegen bestand was. Ook lukte het me niet om echt mezelf open te stellen voor anderen in de klas, ik zei niet veel en was altijd dat meisje wat een beetje terug getrokken was en zich achteraf hield. Ik had ook niet veel vriendinnen, net twee, maar die waren al elkaars aller beste vriendin waar door ik me soms het vijfde wiel aan de wagen voelde, en heel soms heb ik daar nog wel eens last van, van zo'n gevoel.

Op een gegeven moment ging ik naar de middelbare school, Yes! Dacht ik, ik ga opnieuw beginnen, nu ga ik wel echt vriendinnen maken en erbij horen, ik was alleen even vergeten dat ik dat helemaal niet meer kon. Ik kon één op één met iemand nog wel een gesprek beginnen, maar veel verder dan, hoe gaat het met je, ja goed en met jou? Kwam het vaak niet.

In een groep functioneren was al helemaal een ramp voor mij, wat moest ik zeggen? En tegen wie? ze hebben al zoveel vriendinnen, ik kan er vast niet meer bij waren vaak gedachtes die door mijn hoofd speelden. En wat klasgenoten ook probeerden, ik kon mezelf er niet toe aan zetten om dat schild wat ik rond me heen had gebouwd open te breken. Het is niet zo dat ik helemaal geen contacten had met klasgenoten, ik weet nog op een gegeven moment hadden twee meiden uit mijn klas een afspraak met mij gemaakt, ze zouden bij mij langs komen, en dat gebeurde ook, maar toen ze er waren werden ze al snel 'in beslag genomen' door mijn zusje die een jaar jonger is dan mij, zij was ook veel grappiger, leuker en kon veel makkelijker contact maken met anderen dan ik, maar zij was dan ook niet gepest. Ik was er stiekem altijd een beetje jaloers op dat ze zo makkelijk contacten legde. Ze kwamen dan ook al snel eerder voor haar dan voor mij, had ik het gevoel.

Mijn mentor had ook wel in de gaten dat ik niet echt goed in mijn vel zat en problemen had met de omgang met anderen. Hij stuurde me naar een soort van schoolpsychoog, wat ik niet echt leuk vond, ik vond het namelijk niet nodig om met die man te praten, ik werkte dus ook niet echt mee.

Op een gegeven moment moest ik weer naar die man toe en ik kwam hem nog tegen in de gang, hij zei nog tot zo, en ik zei oké maar ik wilde helemaal niet gaan dus toen de volgende les begon, ben ik gewoon naar de les gegaan, hij kwam me halen en vond het niet zo leuk, toen ben ik de gesprekken maar gestopt.

Toen ik naar de derde en vierde klas ging moest ik naar een ander schoolgebouw in een andere plaats, ik kreeg dus ook een andere klas, hier gebeurde eigenlijk weer het zelfde, met een verschil elke keer als ik pauze had stond ik in de gang alleen, niet echt wetende wat ik moest doen, op een gegeven moment kwam er ook elke keer een ander meisje bij staan, uit een andere klas, Cindy heette ze, we raakten aan de praat en werden een beetje bevriend, wat eigenlijk kwaad bloed schoot bij mijn klasgenoten, zij vonden het niet leuk dat ik met haar wel goed kon omgaan en niet met hen wilde omgaan, dat ik hun te min vond, wat helemaal niet zo was, het punt was dat ik nog steeds niet in een groep functioneren kon, omdat ik niet wist hoe ik moest zijn, me al snel te veel voelde en me er niet echt in wist te mengen, onbewust ook nog steeds bang om gepest te worden, ik hield alles angstvallig voor anderen verborgen. Ook waren in de groep waar ik in zat groepjes in de groep, meiden die elkaar al kenden van vroeger, van hun woonplaats en ik vond dat altijd heel moeilijk om me dan bij zo'n groepje aan te sluiten.

De enige die me een beetje leek te begrijpen, was mijn mentor, die zelf ook een pestverleden had. Toen uiteindelijk de diploma uitreikingen waren gaf hij me een presentje, omdat hij vond dat ik het goed had gedaan en dan bedoel ik niet